

прилича вървежътъ му на конски. Понѣкога му идѣше да проплаче, ала си даваше смѣлостъ. Утешаваше се съ мисълта, че всѣко ново нѣщо въ началото си е мжчно. Знаеше, че съ време на всичко се привиква.

Въодушевението на жабитѣ растѣше всѣка минута, и Господъ знае, докжде би могло да достигне то, ако една жаба не видѣ щъркели и не извика:

— Спасявайте се!

Колкото и да е голѣма една жаба, тя не може да надвие страха си отъ щъркела. Чуе ли му само името, цѣла потреперва и се цамбурва въ блатото. Така направиха жабитѣ и сега. Ведно съ тѣхъ се цамбурна и жабокътъ.

Следъ като отлетѣха щъркелитѣ, безъ да си хванатъ ловъ, жабитѣ една следъ друга се започнаха отъ блатото. Скоро се измъкнаха на брѣга и заочакваха гордостъта на своето племе, да излѣзе и да затропа пакъ съ подкованитѣ си крака. Ала напраздно. Подкованиятъ жабокъ не излѣзе: прѣчеха му подковитѣ. И той си остана въ водата, докато се задуши.

Всичкитѣ жаби се събраха и го оплакаха съ горчиви сълзи.

А, за да не се забрави паметта му, тѣ съчиниха една пѣсень, като ѝ измислиха и гласъ. Въ тази пѣсень тѣ възпѣха подвизитѣ на жабока — тѣхната единствена гордостъ и слава, тѣхниятъ най-голѣмъ герой.

Тази пѣсень жабитѣ и сега я пѣятъ понѣкога. Жалното е тамъ, че хората не обичатъ да я слушатъ. Може би отъ завистъ.

Снѣжко Бѣлодрешко

ТЪЖГА ПО РОДИНАТА

Тогава бѣхъ въ Норвегия, — юноша. Далечъ отъ родители и близки. Мжчехъ се да бжда веселъ срѣдъ другаритѣ си. Винаги мисълта ме водѣше насамъ. И всѣка